

* * *

Ἡ ἐρμηνεία τοῦ θιάσου τοῦ κ. Μπάλλα, ποὺ φέρνει τὴν ἐπωνυμία «Ἐλεύθερο Θέατρο» καὶ ἔδωσε παραστάσεις στὸ Θέατρο Βεργῆ, εἶχε περισσότερη ὠριμότητα. Ὁ ὄμιλος συμπεριλαμβάνει ἄλλωστε καὶ μερικοὺς δόκιμους ἡθοποιούς, μέσα στοὺς ὁ-

ποίους ξεχώρισαν ή Κα Άννα Παϊτατζή κι ό κ. Δ. Μπάλλας. Παρουσίασε τρία μονόπρακτα του κ. Δ. Μπάλλα. Τά δύο πρώτα, τó «Έτέρω μη ποιήσης» και οι «Καμπάνες» ήταν άπλά levers de rideau· είχαν ένα μύθο που έδειχνε έπινοητικότητα και περιείχε και κάποια ούσία, φανέρωναν ότι ήταν έπιδεκτικά νά αναπτυχθούν, αλλά στάθμευσαν στην κατάσταση του σκίτσου· ή έλλειψη έπεξεργασίας ήταν αισθητότατη. Τό τρίτο μονόπρακτο, ή «Έρμηιά», είναι περισσότερο συγκροτημένο· συνυφαίνει ή, τουλάχιστο, γυρεύει νά συμπλέξει δύο θέματα: τó θέμα τής μοναξιās του ανθρώπου και τó θέμα τής κυριαρχίας του ένστικτου τής αυτόσυντήρησης. Όταν τά πρόσωπα θά πληροφορηθούν ότι πλησιάζει τó όλέθριο άτομικό νέφος, τά περισσότερα θά ξεχάσουν και τήν άπόγνωση άπό τó συναίσθημα τής μοναξιās, θά τήν ύπερνικήσουν, θά καταληφθούν άπό πανικό και δέ θά γυρέψουν παρά νά σωθούν. Ό κ. Μπάλλας δέν κατόρθωσε νά συνδέσει σφικτά τά δύο μοτίβα, και παρασύρθηκε σέ ύπερβολές. Μιά μητέρα βιάζεται τόσο νά φύγει και νά γλιτώσει ώστε ξεχνά ότι έχει κόρη και τήν έγκαταλείπει. Τουτο, όσο ξέρω, είναι άπαράδεκτο, άφοϋ προπάντων δέ μάς δείχνει τή Μητέρα που έμφανίζει σάν μιá έξαίρεση, σάν ένα φαινόμενο. Η Μητέρα είναι μιá κανονική μάνα· τó παιδί, όσο ξέρω, είναι γιά τή μάνα αναπόσπαστο μέρος του είναι της· θυσιάζεται γι' αυτό, δέν τó λησμονεί. Πιστεύω, άλλωστε, ότι και ένας πραγματικά έρωτευμένος δέ θ' άφήσει έρμαιο στόν κίνδυνο τó πλάσμα που άγαπά, όχι πρωταρχικά άπό άλτρουισμό, αλλά γιατί ό άγαπημένος ή ή άγαπημένη του του είναι, όσο άγαπά, όν άπαραίτητο...

Γιά τήν ώρα, κανένας άπό τούς Όμιλους Νέων δέ μάς έδωσε κάτι άνάλογο μέ ό,τι μάς είχε προσφέρει ή «12η Αύλαία», κάτι τó ίδιο ύπολογισιμο· γύρω άπό τή «12η Αύλαία» είχαν συγκεντρωθεί πολλές έλπίδες. Άλήθεια, γιατί ληθαργεί; Γιατί μοιάζει έξαφανισμένη; Δέν είναι κρίμα;

Και μιá γενική παρατήρηση: γιατί έπιβλήθηκε τόσο πολύ

ή μόδα, σχεδόν όλοι οί θίασοι, καί οί κανονικοί καί οί έκτακτοι, νά συνοδεύουν όλες τίς παραστάσεις τους μέ άφθονη μουσική; Μπορεϊ ή έναντίωσή μου νά προκαλεϊται έπειδή ή μουσική δέ μέ συγκινεϊ· όμως δέ νομίζω ότι ή αντίδρασή μου είναι μόνον ύποκειμενική. Νομίζω ότι γίνεται κατάχρηση τοῦ μουσικοῦ στοιχείου· εϊσβάλλει κι όταν δέ δικαιολογεϊται.

* * *